

Брати назавжди

Джордан Райт

Грунтується на справжніх подіях

“Я хочу, щоб сім'я разом була моя. Шлях до цього нам Господь вказав” (Гімни, № 187).

Сет весь час піднімався й сідав на задньому сидінні і наспівував якусь безглузду пісеньку. “Сет, будь ласка, заспокойся!—сказав тато.— Мені треба бути уважним за кермом”.

“Я не можу заспокоїтися,—відповів Сет.— Це ж просто супер!”

Тато усміхнувся. “Я радий, що ти не можеш дочекатися, коли вже побачиш свого новонародженого брата!”

Коли вони підїхали до лікарні, Сет прожогом помчав до маминої палати. Він знав, де ця палата, тому що мама в лікарні була вже п'ять днів. Їй довелося залишитися там, бо маленький Каліб був хворий, та й мама теж була не зовсім здорова. Сет вже, мабуть, мільярд разів просив, щоб йому дали побачити Калеба, але мама завжди казала: “Ще не час”. Вона казала, що лікарі мають вирішити, коли Каліб достатньо зміцниться, щоб бути з відвідувачами.

Сьогодні лікар подзвонив. Цей день настав!

Коли Сет увійшов у мамину палату, вона вже тримала Калеба на руках. Сет підбіг, щоб побачити свого новонародженого брата. Каліб був просто крихітним. Він виглядав набагато меншим за Сетових двоюрідних братів і сестер, теж немовлят. І щось було не так з його носиком і вушками. Він був схожий на маленького ельфа!

“Привіт, сонечко,—сказала мама.— Підйди вимий руки, а потім зможеш потримати дитя”.

Сет вимив руки зі спеціальним милом. Він заліз на лікарняне ліжко і вмовився поруч з мамою. Вона нахилилася, щоб передати йому дитину. Тато допоміг Сету правильно тримати її.

Сет поглянув на Калеба. “Привіт, Каліб,—сказав він.— Я твій брат Сет. Ми будемо спати у моїй кімнаті, і я зможу показати тобі всі мої іграшки, і ми зможемо гуляти у парку”.

Немовля Каліб дивилося прямо на Сета. Сету подумалося, що Каліб—найкращий з усіх немовлят.

Коли Сетові руки стомилися, Каліб взяв на руки тато. Мама взяла Сета за руку і подивилася йому у вічі.

“Сет,—сказала вона.— Пам'ятаєш, як вас навчали у

Початковому товаристві про план спасіння?”

Сет кивнув. То був хороший день. У сестри Лопес на держачках були прикріплені зображення місяця, зірки і великої планети Земля. Сет тримав держачок із зображенням сонця.

“Ти пам'ятаєш, що ми жили на небесах до того, як прийшли на землю, і що ми збираємося повернутися знову на небеса, коли помremo?”

Сет знову кивнув.

“Маленький Каліб все ще дуже слабкий. І лікар сказав, що він довго не проживе. Він скоро помре й повернеться на небеса”.

Сет дивився на маму. Він подивився на маленького Калеба на татових руках. Потім він нахмурився. Йому неначе щось здавило горло. “Але я люблю його. Я хочу, щоб він залишався тут, щоб жив у моїй кімнаті і ми гралися з ним. Може й він хоче залишитися тут?”

Мама обійняла Сета. “Звичайно ж, він хоче бути з нами. Ми—його сім'я. Але він знову буде з нами”.

“Буде?”

Мама кивнула головою. “Ми з твоїм татом запечатані у храмі. Нам обіцяно, що наша сім'я буде разом

завжди. Ти і Каліб завжди будете нашими дітьми”.

“Це означає, що маленький Каліб завжди буде твоїм братом,—пояснив тато.— І ти знову побачиш його на небесах”.

Сет був сумний. І в той же час якось розсерджений. Але він подумав про зустріч з маленьким Калібом на небесах і тільки злегка усміхнувся. Він простяг свою руку і погладив м'яке волоссячко маленького Калеба. “Ми будемо братами на небесах? Це—чудово”.

Мама поцілувала Сета у щоку. “Це—чудово”. ■

Автор живе в штаті Айова, США.

НЕМАЄ ОСТАТОЧНОГО КІНЦЯ

“Який я вдячний моєму Небесному Батькові, що в Його плані немає ніякого остаточного кінця, лише вічні початки”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Вдячні за будь-яких обставин”, Ліягона, трав. 2014, с. 77.